

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 5.2.2013
COM(2013) 42 final

2013/0023 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om straffrättsligt skydd av euron och andra valutor mot penningförfalskning och om
ersättning av rådets rambeslut 2000/383/RIF**

{SWD(2013) 19 final}

{SWD(2013) 20 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Allmän bakgrund

Penningförfalskning är fortfarande ett problem i hela Europeiska unionen. Det är av yttersta vikt att medborgare, företag och finansinstitut har tillit till och förtroende för att sedlar och mynt är äkta. Förfalskningar skadar människor och företag, som inte ersätts för förfalskningarna, även om de erhållits i god tro. De minskar också godtagbarheten vad gäller sedlar och mynt.

Förfalskningar av euron är särskilt oroväckande på grund av eurons betydelse. Euron är gemensam valuta i de 17 medlemsstaterna i euroområdet och används av 330 miljoner människor i detta område. Den används också i stor skala vid internationella handelstransaktioner och tjänar som viktig reservvaluta för tredjeländer. Värdet på de sedlar i euro som är i omlopp över hela världen, nästan 913 miljarder euro i januari 2013, är ungefär detsamma som värdet på de sedlar i US-dollar som är i omlopp. Ungefär en fjärdedel av det värdet är i omlopp utanför euroområdet, framför allt i angränsande regioner¹. Idag är euron den näst största internationella valutan i hela världen.

Euron fortsätter att vara ett mål för organiserade kriminella grupper verksamma inom penningförfalskning. Förfalskningarna av euron har sedan den infördes 2002 inneburit en ekonomisk skada på minst 500 miljoner euro. Uppgifter från Europeiska centralbanken (ECB) visar på toppar i antalet förfalskade sedlar under perioden 2009–2010 och två andra toppar under det andra halvåret 2011² och 2012³. ECB noterar en ökning av den återvunna kvantiteten på 11,6 % under det andra halvåret 2012 jämfört med de föregående månaderna. I årsrapporten för 2011⁴ från Europeiskt tekniskt och vetenskapligt centrum för analys och klassificering av förfalskade euromynt (ETSC) pekas på att det löpande upptäcks nya typer av förfalskade euromynt och att antalet sofistikerade myntförfalskningar kraftigt ökat. Europol anser att det långsiktigt finns en tendens till att denna form av brottslighet ökar och noterar att brottsshotet fortsätter att vara allvarligt⁵. Europols bedömning bekräftas av de storskaliga beslag som nyligen gjorts av förfalskade eurosedlar och euromynt och den kontinuerliga nedmontering av olagliga tryckerier och myntverk som görs varje år⁶.

Denna utveckling visar att nuvarande åtgärder mot penningförfalskning inte har nått den nivå som krävs för att de ska verka avskräckande och därför behövs ett förbättrat skydd mot penningförfalskning. Betydande skillnader kan noteras avseende de straffrättsliga påföljdsnivåer som är tillämpliga i medlemsstaterna för de vanligaste formerna av förfalskning, dvs. framställning och spridning av falska pengar⁷. Även om den minimala nivån på det maximala straffet för att framställa förfalskningar harmoniserades under år 2000

¹ Se Europeiska centralbanken (ECB), <http://www.ecb.int/press/key/date/2013/html/sp130110.en.html>.

² ECB:s årsrapport 2011.

³ ECB:s pressmeddelande av den 10 januari 2013, http://www.ecb.int/press/pr/date/2013/html/pr130110_2.en.html.

⁴ Skyddet av euromynt under 2011. Situationen vad gäller förfalskningar av euromynt och verksamheten i Europeiskt tekniskt och vetenskapligt centrum för analys och klassificering av förfalskade euromynt (ETSC) på grundval av artikel 4 i kommissionens beslut C (2004) 4290 av den 29 oktober 2004.

⁵ Europols bedömning av hotet från organiserad brottslighet från 2011 (OCTA 2011).

⁶ Se till exempel Europols pressmeddelanden av den 13 december 2011, den 15 och 29 juni 2012, den 13 augusti 2012 och den 9 december 2012, https://www.europol.europa.eu/latest_press_releases.

⁷ Konsekvensbedömning bilaga 6, tabell från tyska Bundesbank med påföljder i medlemsstaterna från och med april 2011.

till åtta års fängelsestraff, är situationen annorlunda vad gäller den minimala straffrättsliga påföljdsnivån för penningförfalskning. I vissa medlemsstater finns det inga minimala påföljdsnivåer och i andra kan bara böter utkrävas enligt lag, medan den minimala påföljdsnivån i andra medlemsstater är så hög som tio års fängelsestraff. Dessa skillnader försämrar den gränsöverskridande brottsbekämpningen och det rättsliga samarbetet⁸. Vidare visar uppgifter som insamlats inom ramen för en studie av expertgruppen mot förfalskning av euron⁹ att man under de senaste nio åren upptäckt ett stort antal olagliga tryckerier i de medlemsstater som inte har infört någon minimal straffrättslig påföljdsnivå eller som bara ålägger böter för penningförfalskning, vilket tyder på att förfalskarna använder sig av forum shopping. Dagens avsaknad av en minimal och maximal straffrättslig påföljdsnivå för spridning av falska pengar utgör ett allvarligt hot när det gäller spridningen inom EU av förfalskade sedlar som framställts i tredjeländer. Detta framgår av det betydande antal tryckerier som upptäckts i tredjeländer (t.ex. Colombia och Peru) och där man gjort stora beslag av falska euro och andra valutor redo att exporteras eller spridas inom EU. Slutsatsen kan därför dras att dagens stora skillnader i medlemsstaternas straffrättsliga system har en negativ inverkan på det straffrättsliga skyddet av euron och andra valutor mot penningförfalskning.

Dagens maximala straffrättsliga påföljder är en av orsakerna till att de inte verkar tillräckligt avskräckande och medför ett ojämnt skydd av euron i EU. Den maximala straffrättsliga påföljdsnivån utgör ett verktyg för åklagare och domare när de ska fastställa vilket straff som ska utdömas för gärningsmannen, men den fortsätter att vara ofullständig utan en fastställd minimal nivå. Eftersom den minimala straffrättsliga påföljdsnivån för det maximala straffet sällan utdöms kan ett minimalt straff anses vara mer avskräckande och av stort praktiskt värde för skyddet av euron. För de som är frestade att förfalska euron är det kunskapen om de möjliga påföljderna som kommer att avskräcka dem. Skillnaden mellan att dömas till fängelse under en viss tid istället för att till exempel ådömas böter är uppenbar. Därför bidrar de minimala påföljderna till ett konsekvent system i EU för skydd av euron.

Euron är den gemensamma valutan i den ekonomiska och monetära unionen, som inrättats av Europeiska unionen. Den är därför en sann europeisk gemensam tillgång som bör skyddas på ett konsekvent sätt i hela EU, särskilt genom en minimal straffrättslig påföljdsnivå för allvarliga fall av framställning och spridning av falska euro.

EU och medlemsstaterna ska tillhandahålla ett omfattande skydd av euron och gemensamt bekämpa förfalskningar av euron. Enligt den internationella konventionen om bekämpning av penningförfalskning (*Genèvekonventionen*)¹⁰ och dess princip om icke-diskriminering av andra valutor som anges i artikel 5, gynnas alla valutor av detta ökade skydd av euron.

1.2. Rättslig bakgrund

1.2.1. Straffrätt

I Genèvekonventionen anges bestämmelser för att säkerställa att stränga straffrättsliga och andra påföljder kan utdömas för förfalskningsbrott. Den innehåller också bestämmelser om domstols behörighet och samarbete. Sedan ratificeringen av Genèvekonventionen den 20 april 1929 har en viss grad av tillnärmning av nationell lagstiftning mot penningförfalskning genomförts.

⁸ Se avsnittet 3.2.1.3 i konsekvensbedömningen och dess bilaga 3.

⁹ Studien avsåg följande 15 medlemsstater: Bulgarien, Danmark, Finland, Frankrike, Grekland, Italien, Lettland, Nederländerna, Polen, Portugal, Rumänien, Spanien, Sverige, Tyskland och Ungern.

¹⁰ Nr 2623, s. 372. Nationernas förbund, traktatsamling 1931. Konventionen har ratificerats av 26 EU-medlemsstater. Malta har (ännu) inte ratificerat konventionen.

Rådets rambeslut 2000/383/RIF om förstärkning av skyddet mot förfalskning i samband med införandet av euron¹¹ genom straffrättsliga och andra påföljder ska komplettera bestämmelserna i 1929 års Genèvekonvention inom EU:s territorium. I det fastställs olika handlingar som ska betraktas som straffbara utöver den faktiska förfalskningen, såsom spridning av falska pengar. När det gäller dessa straffbara gärningar krävs i rambeslutet straffrättsliga påföljder som är ändamålsenliga, proportionella och avskräckande. Beslutet innehåller även bestämmelser om behörig domstol och om juridiska personers ansvar. Rambeslutet ändrades genom rådets rambeslut 2001/888/RIF av den 6 december 2001¹², som införde en bestämmelse om ömsesidigt erkännande av brottmålsdomar i syfte att identifiera ”upprepade överträdelser”.

Medlemsstaterna var skyldiga att införliva rådets rambeslut 2000/383/RIF av den 29 maj 2001 och rådets rambeslut 2001/888/RIF senast den 31 december 2002. Kommissionen har bedömt genomförandet i tre rapporter¹³. Trots utvecklingen av EU:s regelverk på detta område, har vissa brister blivit påtagliga. Även om samtliga medlemsstater, med några få undantag, formellt har genomfört rambeslutet korrekt, har medlemsstaterna antagit olika regler, vilket har lett till att de har olika skydds nivåer och praxis inom sina respektive nationella rättssystem.

1.2.2. Ytterligare EU-bestämmelser på området

Rambeslutet är ett led i en övergripande rättslig ram som också består av administrativa åtgärder och utbildningsåtgärder:

- Rådets förordning (EG) nr 974/98 av den 3 maj 1998 om införande av euron¹⁴. I den åläggs medlemsstaterna att försäkra sig om att det finns lämpliga påföljder för förfalskning av sedlar och mynt i euro.
- Rådets förordning (EG) nr 1338/2001 av den 28 juni 2001 om fastställande av åtgärder som är nödvändiga för att skydda euron mot förfalskning¹⁵, uppdaterad genom rådets förordning (EG) nr 44/2009 av den 18 december 2008¹⁶. I den regleras hur eurosedlar och euromynt kan präglas på ett sådant sätt att de skyddas mot förfalskning. Dessutom innehåller den bestämmelser om frågor som insamling av och tillgång till tekniska och statistiska uppgifter om falska sedlar och mynt, undersökning av falska sedlar och mynt i de nationella analyscentrumen, skyldigheter för kreditinstituten och centralisering av upplysningarna på nationell nivå. I rådets förordning (EG) nr 1339/2001 av den 28 juni 2001¹⁷ utvidgades verkningarna av förordning (EG) nr 1338/2001 till att även omfatta de medlemsstater som inte har antagit euron som gemensam valuta.
- Europeiska centralbankens beslut av den 16 september 2010 om äkthets- och kvalitetskontroll samt återcirkulering av eurosedlar (ECB/2010/14)¹⁸.

¹¹ EGT L 140, 14.6.2001, s. 1.

¹² EGT L 329, 14.12.2001, s. 3.

¹³ Den första rapporten antogs i december 2001, KOM(2001) 771 slutlig. Den andra rapporten antogs i september 2003, KOM(2003) 532 slutlig. Den tredje rapporten antogs i september 2007, KOM(2007) 524 slutlig.

¹⁴ EGT L 139, 11.5.1998, s. 1.

¹⁵ EGT L 181, 4.7.2001, s. 6.

¹⁶ EUT L 17, 22.1.2009, s. 1.

¹⁷ EGT L 181, 4.7.2001, s. 11.

¹⁸ EUT L 267, 9.10.2010, s. 1.

- Europaparlamentets och rådets beslut (EU) nr 1210/2010/EG av den 15 december 2010 om äkthetskontroll av euromynt och hantering av euromynt som inte är lämpliga för cirkulation¹⁹.
- Rådets förordning (EG) nr 2182/2004 av den 6 december 2004 om medaljer och symboliska mynt som liknar euromynt²⁰, ändrad genom rådets förordning (EG) nr 46/2009 av den 18 december 2008²¹.
- Rådets beslut 2005/511/RIF av den 12 juli 2005 om skydd av euron mot förfalskning genom att Europol utses till centralbyrå för bekämpande av förfalskning av euron²².
- Rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet²³ genom att uppmuntra och förbättra samordning och samarbete mellan medlemsstaternas behöriga rättsliga myndigheter också på området förfalskning av euron.
- EU finansierar genom Perikles-programmet, som inrättades genom rådets beslut 2001/923/EG av den 17 december 2001²⁴ om riktade åtgärder för utbyte, stöd och utbildning av personal vid brottsbekämpande myndigheter för att etablera tätare yrkesmässiga kopplingar för en effektivare bekämpning av euroförfalskningar.

2. RESULTAT AV SAMRÅDEN MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

2.1. Samråd med berörda parter

Kommissionen har samrått med berörda specialiserade aktörer vid ett flertal tillfällen.

Samråden med berörda parter inleddes vid det 58:e mötet i expertgruppen inom euroförfalskning²⁵ (ECEG) den 10 november 2011 och fortsatte under expertgruppens efterföljande möten. Ytterligare samråd med experter och specialister²⁶ hölls vid Haagkonferensen som ägde rum den 23–25 november 2011. Ett frågeformulär om genomförandet av rambeslutet sändes till medlemsstaterna den 20 december 2011. Resultaten av frågeformuläret och en möjlig väg framåt diskuterades vid det 59:e mötet i expertgruppen mot förfalskning av euron den 14 mars och vid det 60:e mötet den 13 juni 2012. ECB och Europol deltog i denna process och lämnade sina uppgifter, också genom direkta bidrag till kommissionen.

¹⁹ EUT L 339, 22.12.2010, s. 1.

²⁰ EUT L 373, 21.12.2004, s. 1.

²¹ EUT L 17, 22.1.2009, s. 5.

²² EUT L 185, 17.7.2005, s. 35.

²³ EUT L 63, 6.3.2002, s. 1.

²⁴ EUT L 339, 21.12.2001, s. 50. Mer information om programmet finns i förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av ett handlingsprogram för utbyte, stöd och utbildning med avseende på skydd av euron mot förfalskning (KOM(2011) 0913) slutlig.

²⁵ Expertgruppen inom euroförfalskning inrättades genom förordning (EG) nr 1338/2001 och består av experter från medlemsstaterna, ECB, Europol och OLAF/Europeiska tekniska och vetenskapliga centrumet.

²⁶ Företrädare för brottsbekämpande myndigheter, rättsliga myndigheter, centralbanker och myntverket.

Från samrådet kan man dra slutsatsen att de berörda parterna anser det nödvändigt att genom straffrättsliga åtgärder tillföra ett mervärde till utövarna av skyddet av euron och annan valuta. Två konkreta förslag inkom i fråga om förbättringen av straffprocesslagstiftningen: ett förslag om att anpassa utredningsteknik, som kontrollerade leveranser och infiltratörer och ett förslag om att införa bestämmelser som ålägger de rättsliga myndigheterna att överlämna prover av beslagtagna falska valuta för teknisk analys för att spåra ytterligare förfalskningar i omlopp.

ECB uttryckte sitt stöd för att stärka den straffrättsliga ramen, i synnerhet genom att skärpa och harmonisera de straffrättsliga påföljderna, också genom att fastställa standarder för minimal påföljd.

2.2. Konsekvensbedömning

Kommissionen genomförde en konsekvensbedömning av handlingsalternativen, med beaktande av samråden med de berörda parterna. Efter en genomgång av de olika alternativen blir konsekvensbedömningens slutsats att följande lösning är att föredra:

- Bevarande av de flesta av bestämmelserna i rådets rambeslut 2000/383/RIF i ett nytt förslag, med mindre ändringar, och med beaktande av Lissabonfördraget.
- Ändring av bestämmelserna om straffrättsliga påföljder genom att man inför ett minimalt straff på sex månader för framställning och spridning och ett maximalt straff på minst åtta år för spridning av falska pengar.
- Införandet av nya bestämmelser som ålägger medlemsstaterna att använda vissa utredningsverktyg.
- Införandet av en ny bestämmelse som ålägger medlemsstaterna att se till att de nationella analyscentrumen och de nationella centrumen för myntanalys ska kunna analysera euroförfalskningar, också under pågående rättsliga förfaranden för att kunna spåra nya förfalskningar.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

3.1. Den rättsliga grunden

EU:s behörighet att ”fastställa minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom områden med särskilt allvarlig brottslighet med ett gränsöverskridande inslag till följd av brottens karaktär eller effekter eller av ett särskilt behov av att bekämpa dem på gemensamma grunder” anges i artikel 83.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).

Förfalskning av betalningsmedel nämns uttryckligen i artikel 83.1 i EUF-fördraget som ett sådant område.

3.2. Subsidiaritet, proportionalitet och respekt för de grundläggande rättigheterna

Det anses finnas ett behov av EU-åtgärder på grundval av följande faktorer:

Förfalskning av euron är ett verkligt problem för EU och dess medborgare, företag och finansinstitut. Det faktum att euron är den gemensamma valutan i euroområdet innebär att förfalskningar av euron måste anses orsaka samma skada överallt i euroområdet, oavsett var de utförs. Denna alleuropeiska dimension kräver att penningförfalskning bekämpas på ett likartat sätt och att brottslingar ådöms likvärdiga påföljder, oavsett var i Europeiska unionen brottet begås.

Eurons särskilda ställning som gemensam valuta i den europeiska och monetära unionen, som inrättats av EU, och som är en verklig europeisk tillgång, kräver att skyddet av den kan garanteras på EU-nivå. I det avseendet är eurons ställning ännu mer "EU-centrerad" än de områden som är föremål för harmonisering av medlemsstaternas bestämmelser.

Endast EU är i stånd att utveckla bindande lagstiftning med verkan i samtliga medlemsstater och därmed skapa en rättslig ram som skulle kunna bidra till att övervinna bristerna i den nuvarande situationen.

Enligt artikel 5 i Genèvekonventionen ska inget särskiljande göras vad gäller straffskalan mellan de handlingar som avser inhemsk valuta eller utländsk valuta. Därför bör det ökade skyddet av euron utvidgas till att omfatta alla valutor.

De begärda påföljderna står i proportion till förseelsernas allvar och den omfattande inverkan förfalskningen av euron och andra valutor har på medborgarna och företagen. De föreslagna påföljdsnivåerna ligger i linje med de påföljder som för närvarande föreskrivs i lagstiftningen i merparten av medlemsstaterna. Eftersom många medlemsstater redan föreskriver en modell med minimalt straff är det lämpligt och konsekvent att en modell med minimalt straff används på unionsnivå. För att garantera att straffet inte är oproportionerligt i förhållande till den straffbara gärningen, har en särskild skyddsmekanism införts för lägre belopp av förfalskningar, dvs. en nivå lägre än den enligt vilken ett minimalt fängelsestraff kan utdömas och ännu en nivå lägre enligt vilken också böter kan utdömas, under förutsättning att inga försvårande omständigheter föreligger. Detta kan exempelvis vara fallet när de falska pengarna upptäcks under omständigheter som klart tyder på att högre belopp har framställts eller skulle ha framställts. De valda gränsvärdena måste vara tillräckligt höga för att ta hänsyn till fall av mindre betydelse, men samtidigt tillräckligt låga för att garantera att påföljden har en avskräckande effekt och att hänsyn tas till betydelsen av äkthetskontrollen av sedlar och mynt och det förtroende som medborgarna har för dem.

I detta direktiv krävs att medlemsstaterna i sin nationella lagstiftning föreskriver de straffbestämmelser som anges i artikel 5, utan att gå under begärda minimala nivåer. Dock fortsätter tillämpningen av de allmänna bestämmelserna och principerna i nationell strafflagstiftning om tillämpningen och verkställandet av domar i enlighet med de konkreta förhållandena. Detta inbegriper allmänna bestämmelser om tillämpningen av straffrättsliga påföljder för minderåriga, i fall av försök, genom medhjälp eller där gärningsmannen bidrar till att upptäcka eller förhindra allvarliga brott. I fråga om verkställandet av domar fortsätter allmänna principer som till exempel villkorlig dom med fängelse, alternativstraff (elektronisk övervakning) eller frigivning i förtid. I de enskilda fallen kommer domstolarna att utöva sina befogenheter att göra egna bedömningar genom att ta hänsyn till alla försvårande och förmildrande omständigheter inom den tillämpliga rättsliga ramen.

Var och en av de föreslagna straffrättsliga åtgärderna bedömdes noga och utformades med tanke på dess möjliga effekter på skyddet av de grundläggande rättigheterna.

Förslaget är relevant för följande rättigheter och principer i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*): Rätten till frihet och familjeliv (med eventuellt fängelsestraff för dömda gärningsmän), frihet att välja yrke och bedriva näringsverksamhet (med eventuella förluster av rättigheter för dömda gärningsmän), rätten till egendom (med eventuell likvidering av företag som har begått förseelser), principen om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff (eftersom definitioner av brott och omfattningen av påföljderna anges), rätten att inte bli dömd två gånger (som en följd av samspelet med ordningar för administrativa straffrättsliga påföljder). Dessa interferenser rättfärdigas av att de tjänar till att uppfylla mål av allmänt intresse som erkänns av unionen (se artikel 1.52 i stadgan), särskilt för att införa verkningfulla och avskräckande åtgärder till

skydd för euron och andra valutor. Man har med omsorg försäkrat sig om att dessa åtgärder inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål, och att de således är proportionella. Särskilda säkerhetsmekanismer har fastställts i själva rättsakten, där rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk rättegång, inklusive rätten till försvar, säkerställer en likvärdig nivå vad gäller ett effektivt rättsligt skydd från nationella domstolar. Påföljderna är proportionella i förhållande till de överträdelser som har begåtts.

3.3. Val av regleringsform

Ett direktiv är rätt instrument för att fastställa straffrättsliga bestämmelser på grundval av artikel 83.1 i EUF-fördraget.

3.4. Särskilda bestämmelser

Artikel 1: syfte – i denna bestämmelse ges en beskrivning av omfattningen av och syftet med förslaget.

Artikel 2: definitioner – i denna bestämmelse fastställs de definitioner som gäller i hela instrumentet.

Artikel 3: överträdelser – i denna bestämmelse fastställs de huvudsakliga överträdelser som ska straffbeläggas av medlemsstaterna och det klargörs att dessa också omfattar bestämda aspekter av de straffbara gärningarna.

Artikel 4: anstiftan, medhjälp och försök – denna bestämmelse är tillämplig på alla brott som nämns ovan och ålägger medlemsstaterna att straffbelägga alla former av förberedelser och deltagande. Straffrättsligt ansvar för försök ingår i de flesta av brotten.

Artikel 5: påföljder – denna bestämmelse är tillämplig på samtliga straffbara gärningar som nämns i artiklarna 3 och 4. I den krävs att medlemsstaterna tillämpar ändamålsenliga, proportionella och avskräckande påföljder i linje med EU-domstolens rättspraxis. För allvarigare fall av framställning och spridning av falska pengar, fastställs för fysiska personer fängelsestraff på mellan sex månader och åtta år. Det övre minimala gränsvärdet på åtta år föreskrivs redan i rambeslut 2000/383/RIF för framställning av falska pengar.

Artiklarna 6 och 7: ansvar och påföljder för juridiska personer – dessa bestämmelser avser alla straffbara gärningar som nämns i artiklarna 3 och 4. I dessa krävs att medlemsstaterna säkerställer juridiska personers ansvar, men utan att sådant ansvar utgör ett alternativ till fysiska personers ansvar, och att ändamålsenliga, proportionella och avskräckande påföljder tillämpas på juridiska personer, och att eventuella påföljder anges i dem.

Artikel 8: behörighet – denna bestämmelse grundar sig på principerna om territorialitet och person. Den är tillämplig på samtliga straffbara gärningar som nämns i artiklarna 3 och 4. I den krävs den behörighet som gör det möjligt för de rättsliga myndigheterna att inleda förundersökning, väcka åtal och döma i ärenden som rör penningförfalskning. I den åläggs medlemsstaterna i euroområdet att, under vissa förhållanden, utöva universell jurisdiktion vid förfalskning av euron. I rådets rambeslut 2009/948/RIF²⁷ av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden förespråkas, i fall av parallella rättsliga förfaranden, närmare samarbete mellan de behöriga myndigheterna. Enligt rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 ska den nationella medlemmen i Eurojust underrättas om eventuella fall där tvister om utövande av jurisdiktion har uppstått eller sannolikt kommer att uppstå. Dessutom uppmanas medlemsstaterna i artikel

²⁷ EUT L 328, 15.12.2009, s. 42.

8 i detta direktiv att centralisera de straffrättsliga förfarandena till en medlemsstat, när så är lämpligt.

Artikel 9: utredningsverktyg – bestämmelsen syftar till att säkerställa att de utredningsverktyg som anges i nationell lagstiftning för organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott också kan användas vid penningförfalskning.

Artikel 10: skyldighet att överlämna falska sedlar och mynt i euro för analys och spårning – bestämmelsen föreskriver att medlemsstaterna ska se till att de nationella analyscentrumen och nationella centrumen för myntanalys kan analysera penningförfalskningar av euron också under pågående rättsliga förfaranden för att spåra andra penningförfalskningar.

Artikel 11: förhållande till Genèvekonventionen – i bestämmelsen begärs att medlemsstaterna ska vara avtalslutande parter till den internationella Genèvekonventionen av den 20 april 1929.

Artikel 12: ersättning av rådets rambeslut 2000/383/RIF – denna bestämmelse ersätter nuvarande bestämmelser på området penningförfalskning med avseende på de medlemsstater som deltar i detta direktiv.

Artikel 13: införlivande – i bestämmelsen föreskrivs att medlemsstaterna ska införliva direktivet inom 18 månader efter dess ikraftträdande. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till dessa bestämmelser samt framtida bestämmelser på det område som omfattas av detta direktiv. Medlemsstaterna är inte skyldiga att överföra förklarande dokument, eftersom direktivet innehåller ett begränsat antal rättsliga skyldigheter och rör ett avgränsat område på nationell nivå.

Artiklarna 14, 15 och 16 – innehåller ytterligare bestämmelser om kommissionens rapportering och översyn, ikraftträdande och adressater.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Detta förslag har ingen påverkan på Europeiska unionens budget.

2013/0023 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om straffrättsligt skydd av euron och andra valutor mot penningförfalskning och om ersättning av rådets rambeslut 2000/383/RIF

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 83.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter samråd med Europeiska centralbanken,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²⁸,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Euron har som gemensam valuta i medlemsstaterna i euroområdet blivit en viktig faktor i EU:s ekonomi och EU-medborgarnas dagliga liv. Det är av intresse för unionen som helhet att motsätta sig och lagföra sådan verksamhet som kan antas äventyra eurons äkthet genom förfalskning.
- (2) Penningförfalskningar medför betydande negativa konsekvenser för samhället. De skadar människor och företag, som inte ersätts för penningförfalskningarna, även om de erhållits i god tro. Det är av yttersta vikt att medborgare, företag och finansinstitut har tillit till och förtroende för att sedlar och mynt är äkta.
- (3) Det är nödvändigt att se till att effektiva och ändamålsenliga straffrättsliga åtgärder på lämpligt sätt skyddar euron och andra valutor, i lagligt omlopp, i alla medlemsstaterna.
- (4) Rådets förordning (EG) nr 974/98 av den 3 maj 1998 om införande av euron²⁹ ålägger de medlemsstater som har euron som valuta att säkerställa lämpliga påföljder mot förfalskning av sedlar och mynt i euro.
- (5) Rådets förordningar (EG) nr 1338/2001³⁰ och (EG) nr 1339/2001³¹ av den 28 juni 2001 föreskriver nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfalskning, särskilt åtgärder för att ta falska pengar ur omlopp.
- (6) Den internationella konvention för bekämpning av penningförfalskning som undertecknades i Genève den 20 april 1929, och dess protokoll (*Genèvekonventionen*)³² föreskriver regler för att effektivt förhindra, lagföra och fastställa straffrättsliga påföljder vid penningförfalskning. Förslaget syftar särskilt till att säkerställa att stränga straffrättsliga och andra påföljder kan åläggas vid penningförfalskning. Alla avtalslutande parter i Genèvekonventionen måste tillämpa principen om icke-diskriminering av andra valutor i förhållande till sin egen nationella valuta.
- (7) Syftet med detta direktiv är att komplettera bestämmelserna och att underlätta medlemsstaternas tillämpning av Genèvekonventionen.
- (8) Detta direktiv bygger på och uppdaterar rådets rambeslut 2000/383/RIF om förstärkning av skyddet mot förfalskning i samband med införandet av euron genom straffrättsliga och andra påföljder³³. Det kompletterar rambeslutet med ytterligare bestämmelser om straffrättsliga påföljdsnivåer, om utredningsverktyg och analys, identifiering och spårning av förfalskningar under pågående rättsliga förfaranden. Rambeslutet bör ersättas med detta direktiv för de medlemsstater som deltar i antagandet av direktivet.
- (9) Genom direktivet ska varje sedel och mynt i lagligt omlopp skyddas, oavsett om de är gjorda av papper, metall eller annat material.

²⁸ EUT C , , s. .

²⁹ EGT L 139, 11.5.1998, s. 1.

³⁰ EGT L 181, 4.7.2001, s. 6.

³¹ EGT L 181, 4.7.2001, s. 11.

³² Nr 2623, s. 372 – Nationernas förbund, traktatsamling 1931.

³³ EGT L 140, 14.6.2000, s. 1.

- (10) Skyddet av euron och andra valutor kräver en gemensam definition av de överträdelser som rör penningförfalskning samt gemensamma typer av påföljder både för fysiska och juridiska personer. För att säkerställa överensstämmelse med Genèvekonventionen bör det i detta direktiv föreskrivas att samma gärningar ska vara straffbara som i konventionen. Därför bör framställningen av förfalskade sedlar och mynt och spridningen av dem utgöra en straffbar gärning. Viktigt förberedelsearbete i samband med dessa straffbara gärningar, som t.ex. framställning av instrument och komponenter för penningförfalskning, bör bestraffas separat. Det gemensamma målet för dessa definitioner av straffbara gärningar bör vara att avskräcka från all hantering av förfalskade sedlar och mynt, instrument och verktyg för penningförfalskning.
- (11) Missbruk av lagliga anläggningar eller material i auktoriserade tryckerier eller myntverk för framställning av otillåtna sedlar och mynt för bedräglig användning bör också betraktas som penningförfalskning. Detta omfattar situationer där en nationell centralbank eller myntverk eller annan auktoriserad verksamhet för framställning av sedlar eller mynt överstiger den kvot som Europeiska centralbanken godkänt. Det omfattar också situationer där en anställd i ett auktoriserat tryckeri eller myntverk missbrukar anläggningen för sina egna syften. Denna gärning bör straffbeläggas som en förfalskning, även om de tillåtna mängderna inte har överskridits, eftersom de förfalskade pengarna inte kan skiljas från godkända sedlar och mynt förrän de satts i omlopp.
- (12) Sedlar och mynt som Europeiska centralbanken eller de nationella centralbankerna och myntverken ännu inte formellt har gett ut bör också omfattas av skyddet i detta direktiv. Därför bör till exempel euromynt med nya nationella sidor eller nya serier med eurosedlar skyddas innan de officiellt har satts i omlopp.
- (13) Anstiftan, medhjälp och bistånd samt försök att begå huvudsakliga förfalskningsbrott, inklusive missbruk av lagliga anläggningar eller material, och som inbegriper förfalskningar av sedlar och mynt som ännu inte getts ut, men som är avsedda att sättas i omlopp, bör också bestraffas när så krävs. Detta direktiv innebär inte ett krav på medlemsstaterna att straffbelägga försök att begå en överträdelse relaterad till ett instrument eller en komponent för förfalskning.
- (14) Påföljderna för penningförfalskning bör vara ändamålsenliga, proportionerliga och avskräckande i hela unionen.
- (15) Penningförfalskning är traditionellt en överträdelse med en hög påföljdsnivå i medlemsstaterna. Detta beror på brottets allvarliga natur och följder för medborgarna och företagen och på behovet av att säkerställa förtroendet hos unionsmedborgarna om eurons och andra valutors äkthet. Detta gäller särskilt för euron, som är den gemensamma valutan för 330 miljoner människor i euroområdet och den näst största internationella valutan.
- (16) Medlemsstaterna bör därför tillhandahålla vissa minimikrav på typer och nivåer av straffrättsliga påföljder. Begreppet minimalt straff tillämpas för närvarande i en majoritet av medlemsstaterna. Det är konsekvent och rimligt att välja detta tillvägagångssätt på EU-nivå.
- (17) Påföljdsnivåerna bör vara ändamålsenliga och avskräckande, men bör inte gå utöver vad som står i proportion till överträdelserna. Påföljderna för fysiska personer bör därför i allvarliga fall, d.v.s. de huvudsakliga brotten, framställning och spridning av falska pengar som inbegriper ett större belopp falska sedlar och mynt eller försvårande

omständigheter, vara ett minimalt fängelsestraff på minst sex månader och maximalt åtta år.

- (18) Det minimala straffet på sex månader bidrar till att säkerställa att brottsbekämpande organ och rättsliga myndigheter lägger samma vikt förfalskning av euron som av annan valuta, vilket i sin tur underlättar gränsöverskridande samarbete. Det bidrar till att minska risken för forum shopping. Dessutom möjliggörs överlämning av dömda gärningsmän med hjälp av en europeisk arresteringsorder så att frihetsstraff eller annan frihetsberövande påföljd kan verkställas.
- (19) Medlemsstaterna bör ha möjlighet att föreskriva ett kort fängelsestraff eller att avstå från fängelsestraff i de fall där det sammanlagda nominella värdet av de förfalskade sedlarna och mynten inte är betydande eller inga försvårande omständigheter föreligger. Detta värde bör understiga 5 000 euro, dvs. tio gånger värdet på eurosedlarnas högsta nominella sedelvärde, i de fall där man uppmanar till ett annat straff än fängelsestraff, och understiga 10 000 euro i de fall där man uppmanar till fängelsestraff för en period som understiger sex månader.
- (20) Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av allmänna regler och principer i nationella straffrättsliga bestämmelser om tillämpning och verkställighet av domar i enlighet med de faktiska omständigheterna i varje enskilt fall.
- (21) Eftersom förtroendet för sedlarnas och myntens äkthet också kan skadas eller hotas av juridiska personers gärningar, bör juridiska personer kunna hållas ansvariga för straffbara gärningar som begås för deras räkning.
- (22) För framgångsrika utredningar och åtal för penningförfalskning, bör de som har ansvaret för att utreda och lagföra sådana brott ha tillgång till de utredningsverktyg som används vid bekämpning av organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott. Dessa verktyg kan exempelvis omfatta avlyssning av kommunikation, dold övervakning inklusive elektronisk övervakning, övervakning av bankkonton eller andra ekonomiska utredningar, med beaktande av bland annat proportionalitetsprincipen samt naturen och allvaret i de brott som är föremål för utredning.
- (23) Medlemsstaterna bör fastställa sin behörighet i överensstämmelse med Genèvekonventionen och bestämmelserna om domstols behörighet i annan tillämplig unionslagstiftning, det vill säga för straffbara gärningar som begåtts på deras territorium och för straffbara gärningar som begåtts av deras medborgare. Eurons framträdande roll för ekonomin och samhällena inom EU samt det särskilda hotet mot euron som valuta av global betydelse kräver ytterligare åtgärder för att skydda den. Därför bör varje medlemsstat som har euron som valuta utöva universell jurisdiktion för straffbara gärningar med anknytning till euron som begåtts utanför EU, om antingen gärningsmannen befinner sig inom dess territorium eller förfalskade euro som kan kopplas till gärningen upptäcks i den medlemsstaten. När medlemsstaterna utövar universell jurisdiktion bör de iaktta proportionalitetsprincipen, särskilt vad gäller brottmålsdomar som avkunnats av ett tredjeland för samma gärning.
- (24) Penningförfalskningar berör ofta flera medlemsstater samtidigt, där exempelvis framställningen äger rum i en medlemsstat och spridningen i en eller flera andra medlemsstater. I enlighet med de mekanismer som anges i rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om

utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden³⁴ bör medlemsstaterna, när det är lämpligt, koncentrera de rättsliga förfarandena och låta lagföringen ske i en enda medlemsstat vid sådana gränsöverskridande fall. Detta gäller i synnerhet om denna koncentration kan effektivisera utredningen, som t.ex. beslag av bevismaterial eller om den ger domstolen möjlighet att ta hänsyn till hela den straffbara gärningens omfattning i en enda dom. Enligt rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet³⁵ ska den nationella medlemmen i Eurojust underrättas om eventuella fall där tvister om utövande av jurisdiktion har uppstått eller sannolikt kommer att uppstå.

- (25) För euron är identifieringen av falska sedlar och mynt centraliserad till de nationella analyscentrumen respektive de nationella centrumen för myntanalys som har utsetts eller inrättats i enlighet med förordning (EG) nr 1338/2001. Analys, identifiering och spårning av falska eurosedlar och euromynt bör också vara möjlig under pågående rättsliga förfaranden för att undvika och stoppa dessa slags penningförfalskningar från att fortsatt vara i omlopp, med vederbörlig respekt för principen om en rättvis och effektiv prövning. I allmänhet bör de rättsliga myndigheterna tillåta fysisk överföring av förfalskningarna till de nationella analyscentrumen och de nationella centrumen för myntanalys. Under vissa omständigheter, t.ex. om bara ett fåtal falska sedlar och mynt utgör bevismaterial i brottmål eller om fysisk överföring skulle medföra risk för att fingeravtryck förstörs bör de rättsliga myndigheterna i stället kunna besluta att bevilja tillgång till sedlarna och mynten.
- (26) I detta direktiv iakttas grundläggande rättigheter och de principer som framförallt erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt rätten till frihet och säkerhet, respekt för privat- och familjeliv, fritt yrkesval och rätt att arbeta, näringsfrihet, rätt till egendom, rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, presumtion för oskuld och rätten till försvar, principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff samt rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott. Detta direktiv syftar till att säkerställa att dessa rättigheter och principer iakttas fullt ut och måste genomföras i enlighet med detta.
- (27) Eftersom målet för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan nås av medlemsstaterna själva och därför, på grund av åtgärdernas omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå får unionen anta de åtgärder som anges i detta direktiv, i enlighet med den subsidiaritetsprincip som anges i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den artikeln, går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (28) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv.

OCH/ELLER

- (29) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till

³⁴ EUT L 328, 15.12.2009, s. 42.

³⁵ EGT L 63, 6.3.2002, s. 1.

fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket inte i antagandet och tillämpningen av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Förenade kungariket och Irland].

- (30) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs minimala bestämmelser om definitioner på straffbara gärningar och påföljder inom området förfalskning av euron och andra valutor. I det införs också gemensamma bestämmelser för att stärka bekämpningen av dessa gärningar och för att förbättra utredningen av dessa.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- (a) *valuta*: sedlar och mynt, i lagligt omlopp, inklusive eurosedlar och euromynt, i lagligt omlopp i enlighet med förordning (EG) nr 974/98,
- (b) *juridisk person*: ett rättssubjekt som har denna status enligt tillämplig lagstiftning, med undantag för stater eller offentliga organ vid utövandet av offentliga maktbefogenheter samt offentliga internationella organisationer,
- (c) *Genèvekonventionen*: den internationella konventionen för bekämpande av penningförfalskning som undertecknades i Genève den 20 april 1929, och dess protokoll.

Artikel 3

Straffbara gärningar

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att följande gärningar, om de begåtts uppsåtligt, ska utgöra straffbara gärningar:
 - (a) Bedräglig tillverkning eller ändring av valutor, oavsett vilka medel som har använts.
 - (b) Bedrägligt spridande av penningförfalskningar.
 - (c) Import, export, transport, mottagande eller anskaffning av penningförfalskningar i syfte att sätta dem i omlopp, och med insikt om att de är falska.
 - (d) Framställning, mottagande, anskaffning eller innehav av
 - (i) instrument, föremål, datorprogram och andra medel som är särskilt anpassade för förfalskning eller ändring av valuta, eller

- (ii) hologram eller andra komponenter av valuta som syftar till att skydda mot förfalskning.
- 2. De gärningar som avses i punkt 1 ska omfatta gärningar som innebär att sedlar och mynt framställs eller har framställts med hjälp av lagliga inrättningar eller material, men i strid med rättigheter eller villkor enligt vilka de behöriga myndigheterna får ge ut sedlar och mynt.
- 3. De gärningar som avses i punkt 1 inbegriper gärningar som avser sedlar och mynt som ännu inte getts ut, men som är avsedda att sättas i omlopp i en valuta som är lagligt betalningsmedel.

Artikel 4

Anstiftan, medhjälp och försök

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att anstiftan och medhjälp till ett sådant brott som avses i artikel 3 utgör en straffbar gärning.
2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att försök att begå de brott som avses i artikel 3.1 a, b eller c utgör straffbara gärningar.

Artikel 5

Påföljder

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de gärningar som avses i artiklarna 3 och 4 omfattas av ändamålsenliga, proportionerliga och avskräckande straffrättsliga påföljder, inbegripet böter och fängelsestraff.
2. För de straffbara gärningar som avses i artikel 3.1 a, b och c som omfattar sedlar och mynt till ett totalt nominellt värde som understiger 5 000 euro, och utan att det föreligger försvårande omständigheter, kan medlemsstaterna föreskriva ett annat straff än fängelsestraff.
3. De straffbara gärningar som avses i artikel 3.1 a, b och c som omfattar sedlar och mynt till ett totalt nominellt värde på minst 5 000 euro ska vara belagda med ett maximalt fängelsestraff på minst åtta år.
4. De straffbara gärningar som avses i artikel 3.1 a, b och c som omfattar sedlar och mynt till ett totalt nominellt värde på minst 10 000 euro eller som inbegriper allvarliga omständigheter ska vara belagda med
 - (a) ett minimalt fängelsestraff på minst sex månader
 - (b) ett maximalt fängelsestraff på minst åtta år.

Artikel 6

Juridiska personers ansvar

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att juridiska personer kan ställas till svars för de straffbara gärningar som avses i artiklarna 3 och 4 som begåtts till förmån för den juridiska personen av en person som agerat antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och som har en ledande ställning inom den juridiska personen, grundad på
 - (a) befogenhet att företräda den juridiska personen, eller

- (b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller
 - (c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att en juridisk person kan ställas till svars när brister i den övervakning eller kontroll som ska utföras av en sådan person som avses i punkt 1 har gjort det möjligt för en person som är underställd den juridiska personen att till dennes förmån begå några av de straffbara gärningar som avses i artiklarna 3 och 4.
 3. Den juridiska personens ansvar enligt punkterna 1 och 2 ska inte utesluta straffrättsliga förfaranden mot fysiska personer som är gärningsmän, anstiftare eller medhjälpare till några av de straffbara gärningar som avses i artiklarna 3 och 4.

Artikel 7

Påföljder för juridiska personer

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en juridisk person som har ställts till svars i enlighet med artikel 6 kan bli föremål för ändamålsenliga, proportionella och avskräckande påföljder, som ska innefatta bötesstraff eller andra ekonomiska påföljder och som får innefatta även andra påföljder, som till exempel

- (a) fråntagande av rätt till offentliga förmåner eller stöd,
- (b) tillfälligt eller permanent näringsförbud,
- (c) rättslig övervakning,
- (d) rättsligt beslut om upplösning av verksamheten,
- (e) tillfällig eller permanent stängning av inrättningar som har använts för att begå gärningen.

Artikel 8

Behörighet

1. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin behörighet avseende de straffbara gärningar som avses i artiklarna 3 och 4, om
 - (a) brottet helt eller delvis har begåtts på medlemsstatens territorium, eller
 - (b) gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten.
2. Varje medlemsstat som har euron som valuta ska vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin behörighet när det gäller de straffbara gärningar som avses i artiklarna 3 och 4, vilka begåtts utanför EU, åtminstone om de rör euron och om
 - (a) gärningsmannen befinner sig på medlemsstatens territorium, eller
 - (b) förfalskade euosedlar eller euomynt som rör brottet har spårats i medlemsstaten.

Vid lagföringen av något av brotten ska varje medlemsstat vidta de åtgärder som är nödvändiga för att sörja för att dess behörighet inte är beroende av att gärningarna är straffbelagda på den plats där de begicks.

3. Medlemsstaterna ska koncentrera de straffrättsliga förfarandena till en medlemsstat, när så är lämpligt.

Artikel 9

Utredningsverktyg

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att effektiva utredningsverktyg, som de som används när det gäller organiserad brottslighet eller andra grova brott, är tillgängliga för de personer, enheter eller avdelningar som har ansvaret för att utreda eller lagföra de straffbara gärningar som avses i artiklarna 3–4.

Artikel 10

Skyldighet att överlämna falska eurosedlar och euromynt för analys och spårning

1. Medlemsstaterna ska se till att de rättsliga myndigheterna tillåter undersökning av misstänkta förfalskningar av eurosedlar och euromynt för analys, identifiering och spårning av förfalskningar. För detta ändamål ska de rättsliga myndigheterna utan dröjsmål sända nödvändiga provexemplar av varje typ av misstänkta förfalskade sedlar till de nationella analyscentrumen och varje typ av misstänkta förfalskade mynt till det nationella centrumet för myntanalys.
2. Om de nödvändiga stickproven av de misstänkta förfalskade sedlarna och mynten inte kan överföras på grund av att det är nödvändigt att behålla dem som bevisning i brottmål för att garantera en rättvis och effektiv rättegång och rätten till försvar för den misstänkta gärningsmannen, ska det nationella analyscentrumet och det nationella centrumet för myntanalys ges tillgång till dem så snart som möjligt.

Artikel 11

Förhållande till Genèvekonventionen

Medlemsstaterna ska ansluta sig till eller förbli parter i Genèvekonventionen.

Artikel 12

Ersättning av rådets rambeslut 2000/383/RIF

Rådets rambeslut 2000/383/RIF ersätts härmed med avseende på de medlemsstater som deltar i antagandet av detta direktiv, dock utan att det påverkar dessa medlemsstaters skyldigheter avseende tidsfristen för införlivande av rambeslutet i nationell lagstiftning.

För de medlemsstater som deltar i antagandet av detta direktiv ska hänvisningar till rådets rambeslut 2000/383/RIF också gälla som hänvisningar till detta direktiv.

Artikel 13

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast [18 månader efter det att direktivet har trätt i kraft] sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Varje medlemsstat ska själv avgöra hur en sådan hänvisning ska göras.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelserna i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 14

Kommissionens rapportering och översyn

Kommissionen ska senast [fem år efter detta direktivs ikraftträdande] lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv till Europaparlamentet och rådet. I rapporten ska det bedömas i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit nödvändiga åtgärder för att följa detta direktiv. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 15

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 16

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Strasbourg den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande